

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 170 בס"ד ערש"ק פר' כי-תשא ט"ז אדר תשס"ב

פנינים יקרים

כי לא יראני האדם וחי (ל"ג ב) כך אמר אדמו"ר ר"א מסלונים זצ"ל על מאה"כ החקר אלקי תמצא (אויב י"א) בלשון תימה. כלום אפשר להשיג את האלקות בדרך חקירה, הלא הקב"ה למעלה מכל מושג וא"א להשיג קרבנו יתברך זולת באמונה פשוטה. (על פי הבאר)

כי לא יראני האדם וחי (ל"ג ב) אם האדם קשור לגשמיות הרי היא מערפלת את מוחו ומצמצמת את רגשותיו ואי אפשר שיהיה קשור בהשגתו אל הקב"ה המובדל מכל גשם. וכך מתפרש: "ולא ישיגוהו משיגי הגוף" - כל זמן שיש לאדם השגה בגוף אי אפשר שתהיה לו השגה בהקב"ה. (מסילות במחשבת החסידות - אבקת רובלים) **מי** לה' אלי (ל"ב כ"ו) כל המעשים מקבלים את ערכם רק כשהם נעשים לשם השם. אם חסר בעשייתם נקודת אמת זו של עשיה לשם שמים אינם מתקבלים למעלה כי שם נראים רק הדברים האמיתיים. ויש אדם שעסק בחייו הרבה בתורה ובתפלה עד שאחרי אריכת ימיו ושנותיו יתמלא רוגז: מדוע אינו מקבל כל שכר בגן עדן עבור זה, ויאמרו לו בבי"ד של מעלה: לך אל מי שלמדת והתפללת לפניו והוא יתן לך גן עדן. כי העיקר הוא נקודת האמת עד כמה הוא עושה בלתי לה' לבדו. (דברי שמואל)

הודעני נא את דרכך (ל"ג יג)... קוטב האמת אשר בו נבחן איש את דרכו אם הוא הולך בדרך אמת אם לא. והוא אם הוא סובר וחושב את עצמו תמיד שהוא רחוק מהשי"ת או הוא הסימן אשר השי"ת קרוב אליו, אבל אם הוא מדמה בנפשו כי כבר הוא קרוב להשי"ת אזי ידע בכיורו כי רחוק ממנו המקום ב"ה וצריך לשוב בתשובה. (עבודת יששכר)

ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה (ל"ג ט"ז)... הענין הוא שהבורא ב"ה מצומצם אצל כל אחד מישראל ואפילו אצל רשע גדול יש עדיין הבורא ית'. והראיה שלכל רשע באים לו הרהורי תשובה, דהיינו שהקב"ה קורא אותו בעצמו ואומר שוב אלי רק שאינו מבין שהשי"ת קורא אותו. (מאור עינים)

ורחנתי את אשר אחן ורחמתי את אשר ארחם (ל"ג י"ט) הנהגת האדם במדותיו כלפי ה' ובני אדם היא הקובעת בראשונה את יחס ה' אליו במדות אלו. כלומר יתכן לפעמים שאדם זה שאנו דנים עליו אינו ראוי שירחמו עליו מן השמים אבל כיוון שדרכו של אדם זה לרחם על הבריות מרחמים עליו גם מן השמים כי מדה זו של רחמים שאדם נוהג בה למטה מעוררת עליו מדת הרחמים למעלה מבלי שיתכבדו עליו על שאר מעשיו וכיוצא בזה בשאר המדות... וזהו ורחנתי את אשר אחן. את אשר יאמר אחן את הבריות ואעשה עמם לפני מן משורת הדין ורחמתי את אשר ארחם ג"כ הוא בסגנון זה. (רזין דאורייתא)

והביטו אחרי משה (ל"ג ח) משה רבנו נולד בטבעו עם מדות רעות בתכלית והפך אותם למדות טובות בתכלית וזו גדולתו של משה רבנו שעשה את עצמו מחדש לגמרי נגד טבעו הראשוני. ושמעתי מן אא"ז הבעש"ט על הא דאמרו משה רבנו קוביוסטום הוא או גונב נפשות, ופירוש הוא כנ"ל. (דגל מחנה אפרים) **ואיש** לא יעלה עמך.. (ל"ד ג) היינו כשהאדם רוצה לעבוד את ה' באמת ובתמימות אזי צריך לחשוב ולדמות בעצמו כאלו הוא בעצמו יחידי בעולם ולא יהיה לו שום פניה משום אדם. (דגל מחנה אפרים)

איתא בגמ' ואריב"ל לא עשו ישראל את העגל אלא ליתן פתחון פה לבעלי תשובה, פתחון פה לכל עובד ה'... אף שנתרחקו יכולים להתקרב וכו'. כי הטא העגל נרמז בספר בכורי אביב שהיו בבג"י שחשבו שנצרך אמצעי חוץ מהשי"ת וזה שאמרו כי זה משה האיש כו' לא ידענו, וזה היה טעות כי בג"י יכולים להתדבק בהשי"ת בלי אמצעי, ורק התורה נתן לבג"י ע"י משה רבנו ע"ה אבל כל עובד השם יכול לשוב אל ה' אף שנתרחק. (בית ישראל)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

שיחת הרא"ש אצל ש"ק פרשת שאות תשכ"ח נכתב ע"י הר"פ כפ' הכותן

ותערב לפניך עתירתנו...

ועלו עליהם עשבים. לאחר זמן מי שהגיע לשטח השדה לא היה מודע כלל שבעבר היתה השדה מלאה מי שופכין ולא היו מודעים שהשחרות של האדמה והאבנים המה משיירי מי השופכין שהתיבשו. המבקר במקום היה מתפעל מהצמחיה הצפופה הצומחת מהשדה ומגודל הצמחים והעשבים הממלאים את השדה. שהוא בהקיף יותר גדול מכל השדות הנמצאות בסביבה. המבקר לא עלה על דעתו לחשוב שהמה התוצאות של מי השופכין שעלו על גדותיו.

כן קורה לפעמים אצל בני אדם אשר בצעירותם היו שקועים בכל מיני תאוות בני האדם. ולא רק שלא תקנו את אשר עיותו אלא שהתאוות הלכו והתרבו ועלו על גדותיהם. הסרחון היה כל כך גדול עד שלא היו יכולים לעמוד במחיצתם. אך אותם בני אדם מחמת הגאווה המסריחה שלהם לא היו מסוגלים להתבונן כראוי ולהכיר במציאותם האמיתית המסריחה ובודאי שלא היו משתדלים כלל לתקן את אשר עיותו אף בתקופה מאוחרת יותר.

במשך הזמן האדם מתבגר נהיה גדול ונכנס לתלם, שקוע בכל מיני טרדות שוכח לגמרי את מה שעבר עליו בגיל הילדות-הצעירות שלו. העבר המסריח מכשלונותיו נשכחים והנה הוא רוצה כעת להרגיש טוב בעבודת ה' שלו, אבל איך הוא מסוגל להרגיש טוב בעבודתו בקודש הלא היא מבוססת על תקופת היותו צעיר אשר כה הרבה להכשל

בתפלת החג אומרים ותערב לפניך עתירתנו כעולה וקרבן וכו'. למה מבקשים בתפלה שתערב עתירתנו כעולה וכקרבן? כי עולה נקרכת כולה תקטר. דהיינו כולו נקרכת לה' ולא נשאר ממנה כלום לא לכהן ולא למקריב הקרבן. כך צריכה להיות התפלה כולה תקטר לה' ולית ליה מגרמי כלום. ואז תערב לפניך עתירתנו התפלה תהיה ערבה ומקובלת לפני השי"ת כי באופן כזה האדם מגיע לשלמות הבריאה בלתי לה' לבדו.

הרא"ש סיפר שאשה אחת התאוונה בפניו שמרגישה מחסור בעבודת השי"ת. ואמר שהבהיר לה שההרגשה הזאת באה לה משום שבצעירותה היו לה כל מיני מחשבות רעות וכל מיני הרהורים רעים ולא רצתה להרגיש בחסרונות האלו מחמת גאותה כך שהחסרונות השתרשו בתוך תוכי הנפש שלה ונעשית חלק מהמציאות שלה. ולכך אף כאשר השתדלה להתעלות ולהתחזק בעבודת השי"ת לא היתה מסוגלת כי היתה עטופה במלואה בתוך הטינופת שנבעו מכל המחשבות וההרהורים הרעים. ולא היתה מסוגלת להתעלות בעבודת השי"ת.

והרחיב את ההסבר בדרך משל: בור שופכין עבר על גדותיו, השדה בסביבות הבור התמלא השופכין שעבר על גדותיו. הסרחון היה גדול עד שלא היו יכולים לעמוד סביבתו. אלא שבמשך הזמן האדמה ספגה את מי השופכין והסרחון נעלם. האבנים השחורות הספוגות במי השופכין התיבשו

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

הדרך בה יוכל לבדוק האדם את עצמו אם אכן מגיע לאיזה נקודה של התעלות והתקרבות אמיתית לבורא יתברך שמו, היא דוקא בזה שמוכן לבטל את עצמו כליל לרבש"ע, כך שרואה את עצמו שפל ונבזה ללא כל אחיזה באיזה מציאות של עצמיות ובכל זאת להיות בשמחה ובהרגשה של התרפסות לרבש"ע: 'כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי', כמו תינוק בן יומו בלי ידיים ובלי רגלים הנמצא בחיק של האמא, (ע"פ רש"י) כאשר כל העונג שלו הוא עצם היותו בחיק האמא ולא בזה שמרגיש שיש לו משהו מעצמו.

וזהו: "ותערב" לפניך עתירתנו כעולה וכקרבו, עתירתנו תהיה "ערבה" ומתוקה כאשר אנחנו לפניך כעולה וכקרבו הנקטרת כולה להשי"ת ולא נשארת לעצמו כלום. הדאגה בהרגשת החסרון אינו מבשר טוב כי הדאגה מוכיחה שהאדם רוצה להרגיש שהוא עובד ה' וההרגשה הזאת באה מתוך הגאווה או מתוך התאוות שיש לו מצעירותו שלא תיקן אותם כראוי.

להוי ידוע שאין עונג יותר גדול מהערבות שיש לאדם כאשר הוא באמת כעולה וכקרבו. כלומר כאשר הוא באמת מבטל את כל ישותו בביטול עצמי ובהכנעה מלאה אל השי"ת. וכאשר התפלה שלו תהיה באופן הנ"ל יגיע לשלמות בבריאה בלתי לה' לבדו.

ועדיין לא תיקן תקופה זו מחמת גאותו. ואיך ירצה לחוש התקרבות בורא בעבודתו בקודש?

עוד סיפר, על אשה אחת ששוחחה עמו, בדאגה שבעלה לומד דיינות ומתעתד לקבל משרת "דיין" באחד הישובים בארץ. האשה חוששת שמא הבעל לא יצליח במבחני הדיינות ולא יהי להם בסיס לפרנסתם. ואמר, שהבהיר לה שכל הדאגה שלה אינה דאגה בזה שלא יהיה לה בסיס לפרנסתם אלא "גנוב" אצלה שאיפה של כבוד לזכות להיות אשת דיין. וזה שלא מרגישה זאת על פני השטח הוא בגלל שמאז צעירותה נמשכת לגדלות מתוך גאווה. ומכיון שבמשך כל השנים הצליחה להסתיר את השאיפה לגדלות במסווה של רצינות ועשיית מעשים טובים אינה מסוגלת גם עתה לראות את האמת שאין דאגתה מפרנסה אלא מחשש שבעלה לא יצליח במבחנים והיא לא תגיע לכבוד אליו היא נמשכת.

המשיך ואמר: צו דינען דעם רבש"ע מיט אמת דארף מען זיין אויסגיטאן אין גאנצין (כדי לעבוד את השי"ת באמת צריכים להיות מופשטים לגמרי) וזה לא פשוט. הענין דורש הרבה לימוד, הרבה התבוננות, הרבה תפלה והרבה חשיפה עצמית, כי באם אין התבוננות עצמית ראויה, אפשר בקלי קלות להטעות את עצמו לחשוב שהגיע לרמה הסבירה של עבודת השי"ת ולא ידע כלל שכל כולו אינו אלא המשך של אותה גאווה מסריחה.

ה' מנהיג את עולמו ברחמים וכל מה שהוא עושה זה ברחמים, ואם אדם מתגבר על כאב שעובר עליו, שהכאב הוא כל כך קשה שבלתי אפשרי לסבול, אבל הוא בכל זאת מקבל את היסורים שהוא יודע שזה ברחמיו המרובים ומצדיק את הדין, בזה הוא מקבל כח מהבורא שיהי' בידו להבריא את יסוריו או את יסורי חבריו, כי בקבלת היסורים, בהכנעה שלו אל הבורא, בהשלמה שהוא משלים עם רצון הבורא, הוא מבוטל ממציאותו ונהיה בחינת 'בורא' ומה הוא בורא אף אתה בורא.

בנסיונות שאדם עובר ובמעברים שמנסים אותו משמים, בכדי שהאדם יראה שהכל מאתו יתברך וזה לא דבר זה, או דבר זה, שבשבילו הוא סובל, או להאשים את הזולת בכאביו, הדרך להנצל מכל זה הוא בקשת רחמים, הצעקה שיצעק לבורא שירחם עליו ולא יתן ליפול ביאוש או בקליפה אלא לראות ולמצוא מהמעברים האלו שהוא חי וקיים ולפרסם את שמו יתברך, כמו אצל דוד המלך וכן ראינו אצל מרדכי היהודי שאף שהוא ידע שהשם יתברך יעזור לבני ישראל בוודאי כמו שנאמר רוח והצלח יעמוד ליהודים ממקום אחר אף על פי כן צעק צעקה גדולה ומרה, כי דרך הצדיקים שאפילו שהם יודעין שהישועה תהי' הם צועקין בלב שלם כמו שלא היו יודעים. אף שהצדיק יודע שד' יתברך לא יעזוב ולא עוזב את בניו זועק וצועק ועל ידי הצעקה שהוא מבקש רחמים, ורואה שאין לו שום אחיזה והנשימה היא מאיתו יתברך ומה הצעקה שהוא צועק בעת צרה, הישועה באה כמש' עת צרה ליעקב וממנה יושע.

שהשמחה במעונם

מורנו הרא"ש לנשואי הגין ולהכנס הגין בעול המצוות

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' לנשואי הנכד ולהכנס הנכד למצוות

הר"ר צבי פרל ומשפ' לנשואי הבן

הבה"ח אפרים פרל לנשואיו

הר"ר אהרן קלירס ומשפ' להכנס הבן בעול המצוות

הר"ר יצחק גולדרינג ומשפ' להולדת הבן

הר"ר חיים גולדרינג להולדת הנכד

משפ' כהן להולדת הנכד

הר"ר איתי עמית ומשפ' להולדת הבן

הר"ר יעקב עמית ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר מרדכי ליברמן ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר נפתלי מנדלוביץ ומשפ' להולדת הבן

הר"ר יעקב מנדלוביץ ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר יצחק ליפשיץ ומשפ' להולדת הבת

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' ערני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס:

ת.ד. 5080

ירושלים 91050